

man i Fremtiden skulde forholde sig med Apanager og Prinsesseudstyr. Da dette Spørgsmaal ikke løses, stemmer Partiet mod Loven ved dens tredie Behandling. For saa vidt har Partiet altsaa efter Kong Christian den Niendes Død indtaget det samme Standpunkt, som det nu ønsker at indtage efter Kong Frederik den Ottendes Død.

Det har imidlertid noget overrasket mig, at Partiet her ved anden og tredie Behandling har indtaget dette Standpunkt, idet jeg havde forstaaet de Udtalelser, der fremsattes ved første Behandling af de Radikales Ordfører, saaledes, at man kunde have ventet Tilslutning til Lovforslaget. Det ærede Medlem fra Ringsted (Zahle) udtalte da følgende: „Det af de to foreliggende Lovforslag, der angaar Pensioner og Understøttelser i Anledning af Tronskiftet, er i Virkeligheden blevet afgjort ved Behandlingen og Afstemningen i Fjor over Lovforslaget om foreløbige Understøttelser, thi det er en Selvfølge, at den samme Rigsdag, som har indrømmet de foreløbige Understøttelser, ogsaa maa indrømme de endelige. Dette Lovforslags Skæbne er altsaa afgjort, det vil blive vedtaget”. Ganske vist udtalte det ærede Medlem ikke noget om, at det vilde blive vedtaget med det ærede Medlems Tilslutning, men man kan dog læse denne Udtalelse, som om det ærede Medlem mente, at da Spørgsmaalet faktisk var afgjort, vilde han bøje sig for denne Rigsdagsbeslutning og derfor gaa med dertil. I øvrigt knytter det ærede Medlem ingen Bemærkning til denne Sag. Jeg skal her bemærke, at ogsaa overfor det andet Lovforslag har det socialdemokratiske Parti taget det bestemte Standpunkt ikke at ville have nogen fast Lov saa lidt som nogen Lejlighedslov, fordi det overhovedet principmæssigt afviser Spørgsmaalet. Men om det andet Lovforslag udtalte det ærede Medlem fra Ringsted ved første Behandling: „Dette Lovforslag er affattet paa en saadan Maade, at der fra vor” — det vil sige det radikale Partis — „Side ikke kan gøres principielle Indvendinger imod det. Da jeg” — det vil sige det ærede Medlem fra Ringsted — „som sagt finder, at de Principper, som fra vor Side er krævet lagt til Grund, nemlig en bestemt Begrænsning af Statens Forpligtelser, er lagte til Grund for Lovforslaget, er vi villige til at inklade os paa en Forhandling angaaende Enkeltheder”. Nu har en saadan Forhandling angaaende Enkeltheder fundet Sted i Udvalget, og der er ikke fremkommet nogen afgørende Indvending mod Lovforslaget. Som Følge deraf havde jeg ventet, at man

kunde have glædet sig til en Tilslutning til dette Lovforslag fra det radikale Mindretals Side, og det var mig for saa vidt en Skuffelse, at denne Tilslutning ikke kom.

Jeg kan ikke tillægge den Motivering, som er benyttet af det radikale Mindretal, afgørende Betydning. Dette ligger i, hvad jeg allerede har sagt. Motiveringen er nemlig alene den, at Staten ikke har nogen juridisk Forpligtelse til at yde de omhandlede Pensioner, og at Civillisten er fastsat saa rundelig, at der heller ikke er noget Billighedskrav til Staten i saa Henseende. Spørgsmaalet om den juridiske Forpligtelse har jeg indgaaende udtalt mig om. Og Civillisten er under alle Omstændigheder fastsat under den Forudsætning, at den ikke skulde bære disse Pensioner. Det er derfor ret ligegyldigt, om man vil sige, den er rundelig eller ikke rundelig. Endelig benytter Mindretallet en Motivering, som unægtelig har overrasket mig noget, idet den henviser til den Sparsommelighed, som mange stadig gør sig til Talsmand for. Den bør efter Mindretallets Mening praktiseres her, og Mindretallet maa derfor stemme imod nærværende Lovforslag. Om man her kan anvende en Sparsommelighedsmotivering eller ikke, skal jeg lade staa hen. Efter min Mening er det saaledes, at hvis man erkender, at der foreligger en Forpligtelse, hvad jeg mener at have godtgjort saavel under Hensyn til Civillistens som til de paagældende Funktionærers berettede Forventning, kan man ikke paa et saadant Omraade anvende Sparsommelighed og ved at være sparsommelig unddrage sig sine Forpligtelser. Dette forekommer mig klart. Jeg mener derfor, at jeg med Rette paa Fler-tallets Vegne kan fastholde Indstillingen til det høje Ting om at stemme for disse to Lovforslag. Jeg ser ikke, at Mindretallet har fremsat nogen virkelig Begrundelse af det af dem indtagne Standpunkt.

K. M. Klausen: Det første af disse Lovforslag er en Lejlighedslov, der vedrører Pensioner og Understøttelser i Anledning af det sidste Tronskifte. Socialdemokratiet kan ikke tiltræde dette Lovforslag, og vi anbefaler i den korte Udtalelse, der findes i Betænkningen, at stemme imod det. Vort Standpunkt overfor denne Sag er ikke af ny Dato. Vi har været Modstandere af disse Lovforslag, hver Gang de har været fremme, og det er rigtigt, som den ærede Ordfører sagde, at allerede i 1892, da et Spørgsmaal af lignende Art var fremme, udtalte vi os imod den foreslaaede Løsning og erklærede ikke at kunne stemme for den.